

Arthur H. Terry

(17.02.1927 - 24.01.2004)

Graduat en llengües modernes (francès i espanyol) per la Universitat de Cambridge, exercí com a professor de llengües hispàniques a les universitats de Belfast, Essex (de la qual fou catedràtic del 1973 al 1993), Nottingham i Londres. Interessat per la llengua i la cultura catalanes per influència de Josep M. Batista i Roca, fou un dels primers socs de la Societat Anglocatalana, i fou president de l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes. Fou especialista en

literatura catalana (*La poesia de Joan Maragall; Selected poems of Ausiàs March; Sobre poesia catalana contemporània: Riba, Foix, Espriu; Quatre poetes catalans: Ferrater, Brossa, Gimferrer, Xirau; New approaches to Tirant lo Blanc; Three fifteenth-century Valencian poets*). També féu estudis sobre literatura castellana (*An anthology of Spanish poetry 1500-1700; Antonio Machado: Campos de Castilla*, etc. Rebé el Premi Bonay i Carbó de l'IEC (1966), la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (1982), el Premi Internacional Ramon Llull (1995) i el Premi Serra d'Or (2001).

Traducció del text de Joaquim Molas, «Recuerdo de Arthur Terry», publicat a la La Vanguardia, el 28 de gener de 2004

«Arthur Terry formà part d'un grup d'hispanistes britànics de procedències diverses que coincidiren en tres punts: es formaren durant els anys quaranta, quan encara era viu el record de la Guerra Civil i la realitat de l'exili; recolliren l'herència dels primers grans hispanistes britànics moderns (Entwistle, Allison Peers, González i Llubera), i compartiren una concepció de l'hispanisme àmplia, que abraçava no només la literatura en llengua castellana sinó també la catalana i la portuguesa. Em refereixo a Tate, Ribbans, Pring-Mill, Russell-Gebbett i Pierce.

Terry residí un temps a Barcelona per estudiar català, a finals dels quaranta i, datat ja a Belfast, el seu primer destí universitari, publicà a les pàgines d'*Ariel* de gener de 1951 unes notes Ezra Pound i una impecable traducció catalana dels *Cantos* viii i xlv. Tenia 23 anys. I als 27 publicà una excel·lent lectura de les *Elegies de Bierville*, de Riba, a la revista londinenca *Atlante*, que fou per a mi una veritable revelació.

El vaig conèixer cap al 1958-1959, no recordo si de la mà de Riba o d'Aramon, i establírem una amistat que a partir dels anys vuitanta (per l'ofec de la feina, per la distància o per malentesos, no ho sé) s'anà desinflant de mica en mica. El vaig veure per darrera vegada fa un parell d'anys a París en l'últim congrés de l'AILLC, en què parlà sobre la poesia de Salvador Espriu. Quan el vaig conèixer, treballava en Maragall. Jo preparava un article sobre les relacions Maragall-Azorín i ens vàiem a casa del poeta, sota la mirada atenta de les seves filles. Intercanviàvem els papers que trobàvem i les nostres lectures. Fruit d'aquesta investigació, Terry publicà dos treballs importants: l'epistolari Maragall-Pedrell i *La poesia de Joan Maragall*, on a partir de la de Riba proposà una nova lectura del poeta, que ha estat font de les posteriors.

Ens vàiem sovint a la Gran Bretanya; ell ja era professor a Belfast i jo lector a Liverpool. Vam fer junts un viatge en tren Barcelona-Londres, i, en arribar a Dover, el mar agitat i una forta tempesta impediren que desembarquéssim normalment, i ens van haver

de baixar a terra amb unes politges. Coincidírem també en les reunions protocol·làries de la Hispanic Society i de l'Anglo-Catalan Society. M'obrí les portes de la gran crítica britànica, de què era un seguidor fidel i a la vegada original (Richard, Leavis, Empson), i em recomanà de manera especial el llibre *The mirror and the lamp*, de M. H. Abrams, i en un altre sentit l'obra encara incipient de Raymond Williams.

Terry era tímid, silenciós, dubitatiu i capficat, a vegades fins i tot recelós, i aixecava al seu voltant una espècie de mur de defensa; però quan el traspassava era obert i comunicatiu. Solia parlar amb un mig somriure i a borbolls, i es referia amb passió al seu ofici docent o a la seva passió per la lectura. Era, en efecte, un gran lector, sobretot de poesia i de poesia europea contemporània, les arrels profundes de les quals buscava en temps antics. Recordo les nostres llargues converses sobre Maragall i Riba, o sobre Espriu i Brossa, esquitxades de constants referències a Novalis, Hölderlin, Baudelaire, Leopardi, Cernuda o Keats. Fruit de la seva passió per la lectura foren no només els seus assaigs, sinó també les seves traduccions, entre les quals la d'Ausiàs March i la *plaquette A small war and other poems*, amb poemes de Ferrater, Espriu, Bauçà, Pere Quart i Llompart.»